

grado, a pastir se brani: »Ne, ne, takemu gospodu ga darujem. Imam jih, hvala Bogu, dovolj.« Le po nujnem prigovarjanju nadvojvode in, ko mu je tudi župan namignil, je Čič vzel iz nadvojvodovih rok 100 kron. Nato je dvignil jaagne v naročje in vsa družaa se je vrnila k jahti — izmed vseh najbolj vesel živahni sinček Franca Ferdinanda je skakal radostno krog pastirja, ki je nesel jaagne.

Pastir Mihče.

Lani je začel hoditi v šolo, pa najmanjši je bil med vsemi šolarji. Komaj da je videl čez šolsko klop. Živahne črne oči so gledale prestrašeno in nemirno po prostorni učilnici. In vselej, kadar je stopila gospodična učiteljica v razred, se je Mihče plaho zdrznil in je vstal, kot da bi ga vrgla kvišku močna vzmet. Sicer je bil pa prav marljiv dečko v šoli kakor tudi pri delu. Tisti dve kravici, ki ju je pasel, je imel prav rad. Vedno ju je božal in klical, tako da ju ni nikdar izgubil izpred oči.

Sredi poletja je dobil Mihče k svojima kravicama še tretjega varovanca — majhnega lisastega telička. Toda ta spaka mu je povzročila mnogo skrbi in preglavic. Že med potjo na pašo mu je uganjal nerodnosti. Kakorhitro je mali ugledal kak voz, je že začel skakati in noretí in le s silnim trudom ga je prestrašeni Mihec pripravil do tega, da se je komu umaknil. Ko ga je pa prižgal na pašo, ni hotel nepridiprav nič ubogati. Bezljal in skakal je venomer in Mihče ga ni mogel nikakor pripraviti do tega, da bi se začel pasti. Samo včasih je malo povohal travo, pa je hitro zopet dvignil glavo in rep, pogledal veselo okoli sebe in odbrzel. Mihče je žalostno pogledal kravici, ki sta venomer mirno in zadovoljno mulili travo; potem je pa začel teči za teličkom. Toda do teči ga ni mogel skoro nikoli. Šele kadar se je norčku zdelo dovolj in je obstal v kakem grmovju, ga je Mihče dohitel. Da bi ga pa privadil in pravabil k

sebi, mu je dal vselej kako skorjico kruha in ga začel božati po beli glavi. Teliček je zadovoljno pojedel kruh in iztegal vrat, da bi še kaj dobil. Ko je pa uvidel, da ne bo nič več priboljška, se ni več zmenil za Mihčeta. Urno se je obrnil, brcnil v Mihca in stekel nazaj h kravama.

To je trajalo teden dni. A vendar je Mihče že opazal napredek pri teličku in ga je bil vesel.

»Se že privadi,« je premišljal radostno, ko je gnal nekega popoldneva zopet past. In res! Teliček se je pasel tako pametno, kot da je star že najmanj tri leta. Samo včasih je malce privzdignil glavo, pa je hitro zopet začel muliti.

Mihče je bil tega vesel. Šel je v neki grm, da bi si urezal dolgo šibo. Tam je pa zagledal nekaj malinja, in izmed sivkasto zelenega listja se je zavalila debela, motno rdeča malina. Mihče se je še ozrl po govedu, ki se je pasla v dolini. Ko je pa videl, da je vsa trojica skupaj, je začel nabirati in jesti maline. Tako so bile dobre in sladke, da se je Mihčetu kar samo smejalo. Dolgo se je plazil med malinovjem in zdelo se mu je že, da jih ima dovolj. Pa se je spomnil še male sestrice Marušice.

»Hm, še njej jih bom nekaj nabral. To bo vesela,« je pomislil in radostno zaukal. Ozrl se je po živini, a ugledal je ni nikjer. Prvi hip ga je zaskrbelo, a potolažil se je hitro.

»Že vem! Tamle zadaj za gričkom bodo. Tam je senca in dobra paša,« si je dejal in je začel pridno nabirati malin za sestro.

Ko jih je imel že poln klobuk, so se mu od veselja zaiskrile oči. A ko je pogledal proti nebu, je videl, da je solnce že blizu zatona. Pa je začel hitro teči tja, kjer je menil, da se pase živina. A ko je prišel tja, ni bilo živine nikjer. Začel je iskati in klicati — vse zaman. Begal je semtertja, da je bil že ves zasopljen in upehan.

»Cika, šek, sivka, mu, muu, muu - uu.«

Pa je poslušal, a oglasilo se ni nič. Solnce je bilo že zašlo in mrak je bil vedno temnejši. Mihče je začel jokati. Žalostno je vzel z malinami napol-

njeni klobuk in odšel proti domu. Skrbelo ga je, da se je ves tresel. Čim bliže doma je bil, tembolj so se mu šibile noge in tem tesneje mu je postajalo pri srcu.

Ko je pa prišel do hiše, je postal. V staji je zagledal luč in neko govorjenje je začul. Spoznal je očetov in materin glas; a posameznih besedi ni mogel razločiti.

Tedaj so se pa odprla stajna vrata in na pragu se je pojavila mati s svetilko v rokah. Zagledala je Mihčeta, ki je pritajeno ihtel.

»Kje si pa bil? Zakaj pa jokaš?« je hitela vanj. Mihče pa je zajecal žalostno:

»Živino sem izgubil —«

Tedaj se je mati zasmejala.

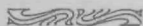
»Nič ne jokaj — živina je že doma.«

Mihče skoro verjeti ni mogel. Šele, ko mu je mati povedala, da je živina pravkar prišla domov sama, je Mihče verjel. In pol veselo, pol žalostno je pripovedoval, kako so ga maline zapeljale, da ni pazil na živino.

»No, drugič moraš biti pa že bolj skrben,« ga je posvaril oče.

Drugo jutro je pa imela Marušica veliko veselje, ko ji je prinesel Mihče poln klobuk malin na posteljo. Oči, še vse zaspane, so se zasmejale in deklica sama ni vedela, kako bi se zahvalila bratu. No, Mihče je bil pa tudi vesel, ker se je vse tako gladko izteklo. Pozneje pa ni izgubil nikdar več ne krav, ne teličkanorička.

Ivan Gnjevoš.

Dedov dobiček.

Zadehtelo v belem cvetju
ajdovo je polje.

Glej, smehljajo pred ulnja-
kom

ded se dobre volje.

Lepše ko je ajdi cvetje,
večji kupček šteli

kronic cvetlih bodo de-
dek

na jesen veseli.

Mokriški.

